

Naps i cols

No sabeu com barrejar naps i cols per donar sortida a fòbies obsessives i ressentiments acumulats? Doncs llegiu l'article «[Malamente](#)», que va publicar **Joan Ollé** dissabte passat a *El Periódico*: un garbuix ofensiu de retrets a l'estil agre dels de **Ramón de España**, però amb menys gràcia. Francament, no he entès on vol anar a parar més enllà d'apuntar als seus dimonis particulars.

L'articulista estableix que ara mateix **Rosalía** és la gran ambaixadora de la nostra cultura al món (sic). És només una exageració per tal de poder retreure després a **Quim Torra** que no hagi felicitat la cantant pels seus dos premis Grammy, i d'aquesta manera apuntalar la imatge del president de la Generalitat com un personatge sectari. Aquesta mena de 'crítica cultural' faria riure si no fos perquè l'ambient no hi convida: estan passant coses massa greus que demanen una crítica de veritat, com la citació judicial a **Dani Mateo**.

Senyor **Ollé**, aquesta lectura dels premis Grammy no és com a mínim tan esbiaixada i interessada com la que vostè mateix assenyala en el setmanari *La República*, que en un tuit va criticar la cantant per no haver denunciat la repressió a Sant Esteve Sesrovires l'u d'octubre de l'any passat? Embolica que fa fort, i ja que hi som, al text també reben **Lluís Llach** i el premi Terra i Cultura, el programa *Preguntes freqüents* i els kumbes. En l'altre pol semàntic del text -el positiu, segons l'autor- s'invoquen **Refree**, La Fura dels Baus, la productora Canada, **Miguel Poveda** i **Carmen Amaya**. Vet aquí com un article que pretesament denúncia els essencialistes acaba establint dos bàndols. Per sort la nostra societat és diversa i va més enllà de les capelletes. Soc admirador de **Carmen Amaya** i de **Xesco Boix**. De tots dos en vam parlar, en l'era del paper, a les revistes *Folc* i *Sons de la Mediterrània*. També de **Miguel Poveda** i de **Biel Majoral**. **Rosalía** no m'entusiasma tant, però més que per ella, per tot el que l'envolta, inclòs l'article en qüestió.

En fi. Amb tanta mili feta, l'articulista ja deu saber que no és gaire elegant ni honest barrejar dades fefaents amb invencions pretesament gracioses. I molt menys apostar al cavall guanyador, amb la cursa acabada, i fer-te venir bé un tema en voga per passar comptes per enèsima vegada (l'episodi del veto a **Carmen Amaya** ja li he llegit altres cops). I molt menys fer insinuacions opaques des d'una tribuna privilegiada i no parlar clar però esquitxar de merda un altre mitjà de comunicació. Però aquí s'hi endevina la rancúnia. Diu **Montaigne** que no hi ha passió que trastorni tant la rectitud dels judicis com la ira. I a l'autor d'aquest article se'l veu, com a mínim, ofuscat.

I mentrestant, amb la pobra **Rosalía** continua passant el que vam assenyalar fa setmanes: la immensa majoria de les opinions publicades sobre ella, per no dir totes, són favorables, fins i tot incondicionalment entusiastes, i a pesar d'això tothom la defensa com la més moderna, valenta i rupturista davant de suposades crítiques puristes, envejoses, sortilegis i vudús retrògrads. Sigui dit amb tot el respecte, a mi em sembla el producte més descaradament *mainstream* dels darrers anys. La sentis a tot arreu i totes hores, vulguis o no. Es desborden els rius de tinta. En parlen els intel·lectuals i les princeses del barri. Tinc mil dades que ho proven, però jo soc un pobre xa-xe-xirucaire de carrer i no hi entenc.